

Každou neděli po jedenadvacáté hodině můžete v rámci **Nedělního prodlouženého tříhodinového (20-23 hod) folkového večera na Countryradiu** sledovat i folkovou minihitparádu

Folkové stupně

. Soutěží v ní šest písniček - první neděli v měsíci jsou nasazeny čtyři novinky a dva postupující z minulého měsíce. Po celý měsíc každou neděli sledujeme průběžné pořadí. Poslední neděli v měsíci to už není průběžné, ale konečné pořadí a první dva postupují do dalšího kola. Hlasuje se prostřednictvím

[webu Countryradia](#)

. Ve vysílání Countryradia tak mnohdy zazní ojedinělé a originální nahrávky, které (snad s výjimkou brněnského rádia Proglas) jinde v éteru nezazní. Písničky jsou obvykle vybírány z CD, která zašlou do rádia interpreti a tak se přímo nabízí hned o každém CD i něco napsat.

Dvojice **Urbánek & Mourek** s eponymním albem sice ještě kvalit Sovy a Slamáka nebo Vasilova Rubáše nedosahují, ale jsou na dobré cestě. Přinášejí devítku svěžích písní a nový styl projevu do folku. Nakolik bude životaschopný a nakolik se bude rozvíjet ukáže čas (a druhé či třetí album). Album je i dobře dramaturgicky sestaveno – jasně hitová

Osud (Lidi baví)

je na začátku alba a navozuje chuť k poslechu dalších písniček. Pěvecký projev právě v této skladbě asi nejvíce v sobě spojuje perspektivu i beznadějnost osudu. Tohle téma se ostatně vine jako červená nit všemi písničkami. Na duo je album překvapivě pestře instrumentované, pečlivá studiová práce se vyplatila. I skladba

Sousedé

vás udrží u poslechu a pak přichází oddechovka

Májová

. Někdy je ale oddechovost přehnaná a unylost pozdně nočního baru skoro až uspává:

Ach jo

(to není povzdech, ale název), nebo

Don

. Textem zaujme pak taky

Srovnání

. Celkově by deska mohla být stravitelná i pro příznivce mírného folkrocku. {desky 1407}

Tara Fuki

vydali album

The best of

, sestavené z výběru z pěti řadovek. Ano, to je tak čas, kdy umělci mají pocit, že mohou bilancovat a znovu sehlédnout již vydané. Kdyby se skupina nezdržovala vydáváním řadovek a rovnou vydala

The best of

, mohli jsme být ušetřeni pěti desek neinvence, v kruhu se motajících, nikam nevedoucích motivů, vzdechů a kníkaní. Ne, že by tady nebyly, ale přeci jen selekce pěti desek do dvaceti písní prospěla. Možná písní mohlo být deset a byla by to skvělá deska. Na ní bych pak našel

trojici opravdu excelentní:

Sens

,
Anna

a
Winna

, což by byla skoro třetina. Při první skladbě máte pocit, že se hudebníci rozehrávají a rozbrnkávají, zkoušejí nástroje a sólistka procvičuje hlasivky, když skončí, zjistíte, že to nebyl trénink, ale že už to bylo ono. A pak přichází další cvičení a další a další, celkem 20x. Soustředíte se tedy na atmosféru a zjistíte, že je jedna hodina v noci, čekáte na noční autobus a tak nějak preludujete, abyste si ukrátili čas. V okamžiku kdy dojdete ke skladbě

Spalilo sie

vás z klimbání probudí náhlé repetitivní drama – autobus projel a nezastavil, chvíle rozčilení a pak opět upadnete do mátořivého snění

(*Sen*)

. Není to nezajímavá deska, zaujme absence nápadu, nahrazená dokola opakovanými šepoty, výkřiky, zvukovými efekty a změnami rytmu, které ovšem opět nápad nepřinesou, jen prázdnotu obnažují a prohlubují. {desky 1416}Trio

Bombardák

přichází na albu

Píp

s osmnácti veselými až rozjívenými skladbami, které nepostrádají kouzlo okamžitého nápadu, dovedeného do finální podoby, trošku pro desku přešetřeného, ale neztrácejícího vtip a originalitu nejen textovou, ale i hudební. Řadu z těch písní si hned po prvním poslechu zapamatujete a budete si notovat alespoň melodii refrénu, u řady z nich si zapamatujete i slogany, nejen vtipné, ale i slovně a výrazově hravé

(*přednosti/přednosty/přednost ty*)

, místy vesele encyklopedické

(*Čardáš*)

. Zajímavé, že repetitivnost v tomto případě nevadí, ale vzbuzuje napětí, co se při opakování mírně změní

(*Cáky cák*)

. Instrumentačně je deska trochu poplatná tomu, že má ambice zaujmout i popíkáře a středněproudaře. Muzikanti se evidentně bavili a ta zábava se přenesla i na posluchače (

Datel

, ale skoro všechny další). Příznivci tzv. vážného pojetí muziky budou samozřejmě otráveni, vaše děti spokojeny. {desky 1415}Nu, a do čtvrtice je tu album

LeDva

, resp.

Sáry Friedlaenderové

,
Level Complete

. Třináct písní, z nichž jsem si označil skladby

Prý

,
Špendlíky

a

Víc než maximum

. A maximum by to nemuselo být, ani ostatní skladby nezanikají. Sestava zaujala už na základních kolech Porty a deskou to potvrzuje. Průzračný, jednoduchý, nekomplikovaný folk, v písniích vedoucích jasně k vyjádření a sdělení. Čistý, zejména kytarový zvuk desky přesně podtrhuje zpěv a nechává na posluchači, co si z každé písničky vybere. Zpěvačka slouží písničkám a jejich melodiím, přitom dovede prostotou a jasem svého hlasu vyjádřit i atmosféru textu

(Bejt dva)

. Samozřejmě, že i tady trochu převáží povrchní sdělení nad obsahem – typická je

Máma

. Nu, a občas prostě spadne řemen –

Bez tašek

. Naštěstí to pak další, už zmiňovaná

Špendlíky

napraví.

Panenka

zpěvačce sluší víc než

Máma

. Deska plná jistot, ale i příslibů do budoucnosti. {desky 1413}